

Когато настане вечерь и високо надъ върховетъ на дърветата изплува жълтия месецъ, птичкитъ въ Незнайна гора ще станатъ златни. Тогава азъ ще бръкна въ торбичката си, ще нагребя една кривачка просо и ще го пръсна подъ дървото. Златнитъ птички, като видятъ просото, ще се спуснатъ презглава къмъ земята да къльватъ. Ще къльватъ, ще къльватъ, щеизкъльватъпросото до зрънце. Ще остане само еднозрънце, скрито подъ голъмия пръстъ на крака ми. Оная златна птичка, която е най-куражлия, ще приближи да къльвне и него зрънце. Но щомъ протегне шия и отвори къльвката си, азъ ще грабна калпака отъ гла-

вата си и ще я захлупя. Нъма да я притисна, защото може да я задуша, ами кротко ще я хвана изподъ калпака и знаешъ ли какво ще направя?

— Какво, бе дъдо? — попита Мулешко.

— Ще си отскубя едно златно перо отъ крилото ѝ и ще я пусна да лети пакъ свободно и да пъе въ Незнайна гора.

— Защо ти е златното перо, дъдо?

— Защо ли? — отговори старецътъ, — чувай да ти кажа защо. Ще се върна пакъ по сжщия пжтъ. Като стигна до нашето село, нъма да се отбивамъ у дома, ами направо ще замина въ града. Тамъ има единъ златаринъ. Ще му продамъ златното перо за една торба жъл-